De acum şi până-n noapte

De Ana-Maria Negrilă

1. Un început de toamna aşa cum rar se mai putea vedea din cauza poluării, o vreme calda, fara sa fie neplăcută, dar încă amintind de dogoarea verii, un vânt domol, ce avea sa lase loc crivatului, şi mai ales culorile roşii-cărămizii şi galbene ale iederei de pe zidurile caselor şi de pe decorațiunile aranjate pe rogojinile din pănuşe de porumb atârnate la porțile mustăriilor. La asta ma gândeam în după amiaza aceea în timp ce treceam pe lângă Hanul lui Manuc, îndreptându-mă spre Cinemateca şi spre Café Plastic. Aveam o întâlnire sau cel putin ceva ce s-ar fi putut numi aşa daca persoana care ma aştepta ar fi fost alta.

Era duminica după-amiaza, vânzătorii de pe Lipscani începuseră deja să-şi strângă tarabele, nimeni nu se afla în fata Băncii şi nici mai departe pe strada nu se vedea nimeni. Locul avea ceva dintr-o promenada părăsită de turişti şi aflata în pragul iernii, un loc de plimbare abandonat sau o faleza şi un cazinou la marginea marii în luna septembrie.

Cafeneaua spre care ma îndreptam era noul sediu al vânătorilor de vise, locul în care cei care scăpaseră în urma raziei de la Cina se hotărâseră se se regrupeze. Nu mai fusesem acolo de ceva timp, de fapt de mai mult de câțiva ani, cam de când obişnuiam sa merg la Cinemateca, dar toate acestea trecuseră o data ce interesul pentru vechile filmele fusese înlocuit de noua moda a distracțiilor din cele trei lumi virtuale ale Radharcului.

Decorul era neschimbat. Afişe cu filme alb-negru, cu actori şi regizori celebri cu aproape o suta de ani în urma, cu Felini, cu Pasolini şi cu Akira Kurosawa stând de paza la intrarea într-o altfel de lume decât cea pe care o vânduseră ei în alb şi negru. Cafeneaua era ciudat împărțită pe doua etaje, ocupând holurile cinematografului, pe pereți afişe şi tablouri de Chisoagă reprezentând păcatele omenirii, pe scări ghivece mari cu ficuşi, iar pe tavan spoturi gălbui.

Draga stătea la o masa şi se privea calma în oglinda ce acoperea partea din spate a barului. Sau poate ca nu se privea pe ea, ci doar vroia sa ma vadă venind fara sa lase impresia ca era nerăbdătoare. Ştiam ca ma observase încă de când coboram scările, dar nu întoarse capul până nu ma aşezai lângă ea. Situația era însă aceeaşi ca înainte sa se uite la mine, pentru ca ma privea fara expresie de parca nici nu m-aş fi aflat acolo. De fapt pentru ea încetasem sa mai exist din momentul în care alesesem refugiul în Radharc. Nu ne certasem, doar îmi comunicase părerea ei despre

drogul viselor şi asta fusese tot pentru ca nici eu nu puteam sa rămân lângă cineva care nici măcar nu ma mai considera făcând parte dintre oameni.

Acum ma chemase fara să-mi spună de ce, decât poate ca avusese dreptate şi ca reuşisem sa pierd totul, şi slujba şi situația pe care-o aveam, şi chiar şi posibilitatea de a intra în Lume, pentru ca nu mai aveam nici un ban şi nici ceva de vândut. Ea arată foarte tânără şi foarte bine îmbrăcată, se tunsese şi se vopsise roşcata, părea acum diferita, pe când eu aveam tot aceleaşi haine de acum doi ani şi începusem deja sa încărunțesc, dar asta nu avea mare importanta pentru ca în Lume eram tot tânăr şi arătăm aşa cum vroiam sa arat.

- Ai slăbit, îmi spuse Draga ca o constatare. Eşti bolnav?

- Nu, i-am răspuns. Sunt doar obosit. Lumile te solicita.

Dădu din cap, fara sa para îngrijorata, acceptând explicația mea.

- Am înțeles ca eşti considerat un… veteran al Lumii Nobiliei…

Şovăise uşor înainte sa spună cuvântul "veteran" de parca nu ar fi fost sigura ca aşa se zicea de fapt. Gura i se strâmbase uşor în timp ce rostise ultima fraza. Am aşteptat să-mi spună pentru ce ma chemase pentru ca între noi discuțiile de prisos nu-şi mai aveau rostul. Lângă masa noastră se afla un acvariu imens cu pesti exotici si, uitându-mă la ei cum înotau proptiți între doua ape am avut senzația ca traversasem deja granita spre Lumea Nobiliei, ca eram în mijlocul marii, iar peştii - uitării ma trăgeau în adâncuri şi nimic nu mai avea rost şi nimic nu mai era de înțeles pentru ca nici nu mai ştiam unde ma aflam şi nici ce făceam acolo.

Totul era o nebuloasa, o negura ce se cobora asupra mea de fiecare data când luam drogul, dar acum nu luasem nimic şi atunci de ce ma simțeam aşa, de ce contururile meselor şi al oamenilor se amestecau cu formele peştilor şi de ce fata Dragai era dintr-odată ca rupta dintr-una din frescele Nobiliei?

- Am nevoie de ajutorul tau pentru ca la rândul meu vreau sa fac un serviciu unei prietene, unei prietene foarte foarte apropiate, spunea Draga privindu-mă în ochi de parca ar fi vrut sa se asigure ca înțelegeam care era de fapt mesajul. Ea are o cunoştinţă, un prieten de afaceri, cum se zice, şi pe care ar vrea să-l introducă în una din Lumi, la Nobilia, în Petrator sau în Matiade, las la latitudinea ta în care din ele, doar ca tipul asta a cunoscut tot felul de alte moduri de a se distra şi acum are nevoie de altceva. Prietena mea va fii foarte generoasa daca accepți să-i fi ghid.

Deja ma simțeam mai bine, Draga nu observase ce se întâmplase desi încă îmi era greu sa ma concentrez, iar realitatea mi se părea lipsita de substanță. Mesele şi scaunele nu ascundeau nimic, dar ceva se pregătea parca sa iasă la iveala, ceva se suprapunea peste imagina barului.

- Eu stiu sa navighez doar în Lumea Nobiliei şi apoi zonele acestea sunt periculoase, am spus încet doar ca sa vad cum o sa reacționeze.

Îmi zâmbi brusc cu mila aşa cum faci în fata unui om care nu e în stare sa înțeleagă nici cele mai simple lucruri.

- Cât ma plăteşte? Am întrebat-o ca sa schimb subiectul.

Ma privi uşor mirata de parca nu s-ar fi aşteptat sa fiu atât de direct şi apoi îşi coborî privirea spre poşeta de piele vişinie pe care o tine pe genunchi. Am urmărit-o cum trage încet fermoarul ca şi când nu s-ar fi hotărât încă daca s-o deschidă sau nu. Apoi nu am mai fost atent la ea ci la una din chelnerițele ce se foiau prin preajma şi care observase ca nu consumam nimic. Am comandat pentru Draga un coniac, iar pentru mine, o apa minerala încercând sa nu privesc spre acvariu. De fiecare data când îl prindeam chiar şi cu coada ochiului mi se părea ca sticla se mişca, pereții se umflau gata sa plesnească şi să-şi verse conținutul peste noi. Acvariul respira, peştii se strâmbau repezindu-se spre noi - o masă de gelatina în care ne scufundam.

- De când cu Lumea, eşti foarte sobru, observa ea în timp ce trăgea de fermoar în sens opus.

Pe masa apăruse un plic alb, făcut din hârtie lucioasa de buna calitate. L-am ridicat de un colt - părea destul de voluminos.

- Nu-i număra aici, asta-i tot ce te rog. Oricum sunt destui ca sa intri într-o Casa de Vise.

- Dar daca mai am nevoie de un supliment?

Expresia aceea dispretuitoare şi atât de caracteristica îi apăru din nou pe fata.

- Daca mai ai nevoie de ceva, trebuie doar sa ceri. Am depăşit de mult momentul când îmi făceam griji pentru tine. Oricum ma aştept ca într-una din zilele astea sa aflu ca ai rămas de tot în Lume.

Am râs şi nu am spus nimic, pentru ca nu mai era nimic de zis, apoi am luat plicul, l-am îndoit şi l-am pus în buzunar. Draga s-a ridicat, a spus: "Ce bine ca ne-am înțeles" şi de odată a zâmbit, iar toată expresia i s-a modificat, dar în aşa fel încât mi-am dat seama ca se prefăcea. Nu eu eram

însă cauza schimbării, ci un tânăr înalt şi bine îmbrăcat care tocmai cobora scările. M-am ridicat şi eu simțind ca urmează o prezentare şi într-adevăr:

- Dan, îmi spuse ea când tânărul ajunse lângă noi, sa ți-l prezint pe Emanuel Panu, prietenul unei foarte bune prietene a mea. Pe el va trebui să-l conduci în Lume.

I-am strâns mâna care era umeda şi rece, iar când m-am uitat în ochii lui am văzut ca erau morți, morți şi asta în timp ce acvariul se spărgea umplând barul de urmele transparente ale apei şi peştilor. Morți eram poate şi noi, dar încă nu ne dădeam seama, pentru ca drogul nu avea alta cale de ieşire şi nici alta rezolvare. Cu toții aveam sa ne cufundam în moarte cu fiecare călătorie făcută, fara sa mai putem ieşi la suprafață.

2. Pentru a ajunge în Lumea Nobiliei nu trebuia decât acea înțepătură de care ma temeam şi prin care-mi introduceam în organism drogul ce la început fusese extras din sângele autiştilor, având ca efect o ruptura ce se producea în Real şi care făcea trecerea în trei tărâmuri imaginate de părinți, de Mara, Matei şi Petru, primii oameni care ajunseseră vreodată acolo. Treptat, fiecare îşi creasе propria lume după chipul şi asemănarea lui, şi tot treptat, alti navigatori doriseră sa se injecteze cu mixtura aceea de droguri şi sânge şi sa facă saltul în Radharc. Drogul fusese interzis imediat ce se aflase de el, dar asta nu-i împiedicase pe afaceriştii sfârşitului de mileniu să-i vâneze pe autişti pentru a le lua sângele din care se obținea marfa de o calitate superioara surogatelor care năpădiseră piață. Părinții acestor copii încercaseră să-i protejeze, formaseră asociații, unii emigraseră în tari în care existau legi dure împotriva Radharcului, dar şi aşa, putini ajunseseră să-i vadă crescând. Multi autişti fuseseră răpiți în ultimii ani şi duşi ca sclavi pe lângă laboratoarele clandestine, dar extrem de profitabile şi de bine dotate. Toți vroiau sa ajungă în Radharc şi o data, la o petrecere, ma lăsasem şi eu atras de mirajul noilor lumi şi trecusem dincolo.

Ma aflam în Lumea Nobiliei şi acel nou Bucureşti ma uimea pentru ca doar Hanul lui Manuc şi zona Palatului Vechi mai rămăseseră din centrul oraşului, iar de acolo până la marginile lumii, Piața Unirii fusese înlocuita de un golf verde înconjurând Dealul Mitropoliei, ce se transformase într-un munte cu vârful rotunjit ca o spinare ieşind din ape. Biserica mai rămăsese sus pe culme, dar aşa cum se vedea de jos, părea mai mare decât daca s-ar fi păstrat proporțiile obişnuite. În apropiere, pe o alta stânca, se afla ctitoria lui Bucur, iar lângă ea, Radicivoră, cu intrarea ca un arc de triumf. Dealul

Filaret şi Parcul Carol erau acum scufundate, iar obeliscul şi mausoleul lui Gheorghiu-Dej se întrezăreau din adâncuri.

Ma scufundasem o data până acolo, dar grilajele ma împiedicaseră sa intru aşa ca o luasem în jos, trecusem de scări şi ajunsesem în dreptul grotei străjuite de titanii lui Paciurea şi de statuia ursului de arama. Apa era netulburata şi plina de amăgiri, aşa cum se zicea ca s-ar fi aflat scris în ghidul pierdut al Nobiliei. O lume construita după arhitectura unei case de vacanță - ziduri albe, peisaje cu apusuri şi răsărituri de soare, mirosul de peste prăjit şi mai ales zgomotul unei barci cu motor ce rămânea mereu în depărtare.

Acesta fusese începutul şi sentimentul de linişte se mai păstra chiar şi după atâtea schimbări pentru ca, desi totul părea sa fi rămas nemodificat, veteranii alteraseră structura lumii şi construiseră în profunzime dincolo de zidurile albe, de străzile în panta şi de tufele de muscate, tocmai ceea ce li se interzisese sa adauge de către Mara Nobilia, căreia îi plăcea să-şi contemple creația aşa cum o gândise şi făcuse ea.

Până la malul marii şi la promenada lângă care se construise Cazinoul, Mara adusese o mica gara înconjurata de un câmp de ruine romane, de ziduri de un metru înălțime, de coloane răsucite sau de capiteluri cu frunze şi ciorchini de struguri, iar din loc în loc mai rămăseseră urmele unor mozaicuri cu motive geometrice şi ale unor fresce pe care erau înfățişați bărbați şi femei pe care ea îi cunoscuse. Portretele aveau culorile pastelate ale picturilor funerare alexandrine, pentru ca oamenii aceştia erau morți. În spatele figurilor centrale se aflau însă alte fete ce alcătuiau un plan ce părea sa se extindă treptat gata sa acopere fundalul original cu mare şi plaja.

În Lume se spunea ca oamenii care mureau aici nu dispăreau de tot, iar ceva din ei, din imaginea lor, se păstra în aceste fresce. Picturile deveneau din ce în ce mai complicate, iar fetele celor morți se contopeau unele într-altele şi uneori, când treceam pe acolo, ma întrebam daca nu cumva şi Emanuel avea sa ajungă printre ele, prins şi imortalizat pe unul din pereți.

Acum era noapte în Lumea aceasta, era noapte şi eu ma aflam din nou acolo şi-mi aminteam cum se auzea zgomotul marii şi se vedeau luminile unei stațiuni ce se întindea în depărtare, dincolo de insula Mitropoliei. Emanuel era şi el aici, arogant aşa cum erau toți cei de teapa lui, crezând ca totul începea şi se sfârşea o data cu existenta lui, încercând să-şi explice

Lumea Nobiliei aşa cum ştia el. Deocamdată nu era impresionat. În Casa de Vise încercase sa arate câți bani avea, dar nimeni nu-l băgase în seama.

Drogul era la fel pentru toți şi amândoi ne aflam în acelaşi apartament închiriat în zona Vitanului vechi, amândoi dormeam şi pentru amândoi, pereții camerei se diluaseră în contact cu Lumea şi iată ca acum şirurile de becuri galbene urmăreau conturul hotelurilor de cinci stele, care astfel nu s-ar fi văzut, aşa cum nici marea nu se vedea decât acolo unde alte lumini verzi şi roşii tremurau în apa. Stațiunea nu era decât un decor şi nu exista cu adevărat pentru ca multi încercaseră sa ajungă la ea, dar nu făcuseră decât sa se învârtească în jurul oraşului.

Era seara şi se simțea miros de iasomie şi de lacrimile Maicii Domnului crescuta pe garduri, lângă Hanul lui Manuc. Ansamblul părea atât de potrivit încât cu greu îmi aminteam ca toate aceste lucruri nu făceau parte din Bucureştiul real, ci erau doar o sinteza a unor locuri şi a unor oraşe pe care Mara Nobilia le vizitase. Emanuel nu era însă interesat de peisaj. De cum ajunsesem, vrusese sa iasă sa se distreze, iar eu îl însoțisem.

Pe străzile oraşului vechi era linişte, se auzeau chiar şi greierii, iar luna părea un felinar aprins pe timp de ceata. Era una din acele seri în care se vedeau fulgere la limita estica, chiar deasupra marii şi în spatele muntelui ce adăpostea Mitropolia şi pădurile de pini. Din balconul camerei noastre de la Manuc văzusem străzile în panta cu vilele albe, cu grădinile pline cu flori, apoi gara şi ruinele, iar mai departe faleza şi cazinoul alb şi el, marea gri-albăstruie şi cei doi munți. Mai la stânga era plaja şi casele unde aveam să-l duc pe Emanuel.

Lumea era animata mai ales după apus, unii dintre oamenii pe care-i vedeam erau călători ca şi noi, alții fuseseră imaginați de Nobilia. Mergeam grăbiți şi pentru ca nu vroiam sa pierd timpul. Emanuel se uita nemulțumit la mine pentru ca, daca el rămăsese neschimbat, imaginea mea se îmbunătățise vizibil. Nu mai păream îmbătrânit, nu mai eram bolnav, iar tinerețea şi eleganta lui nu ma mai punea în umbra, nu ma mai dezavantaja, pentru ca acesta era teritoriul meu, unde el nu era decât un novice. Frumusețea nu însemna nimic în Lume pentru ca orice veteran îşi putea alege o alta înfățişare.

Acum străbăteam câteva ulicioare cu aer oriental, cu dughene pline de fructe şi flori, cu mere de Siria, piersici de Oman, iasomie de Alep, nuferi de Damasc, lamai dulci de Egipt, flori de rodii, chitre şi boabe de mirt. În fata

caselor, pe trepte, veteranii Lumii stăteau înconjurați de femeile lor virtuale înveşmântate în mătăsuri în culori vii.

Era o aroma de migdale, de pateuri, de gogoşi, de zaharicale numite desfătările gâtlejului, dar şi de alte desfătări, un amestec de parfumuri necunoscute pentru ca în apropiere se aflau vestitele case de distracții, iar străzile erau acum stropite cu apa de trandafiri amestecata cu mosc. Femeii acoperite de valuri treceau pe lângă noi purtând pe cap tipsii pline de dulciuri şi băuturi, iar Emanuel le adulmeca pe rând încercând sa prindă ceva din aura ce le însoțea.

- Astea nu sunt pentru noi, i-am spus, totul nu e decât aparenta. O sa te duc într-un loc sigur.

A dat încet din cap, fara sa mai protesteze. Era deja amețit, aşa cum de fapt şi intenționăm sa fie. Deja ne aflam în apropierea palatelor de marmura ferecate în mijlocul marilor grădini, desi toate acestea nu se vedeau încă, fiind ascunse în textura Lumii. Casele joase continuau pe ambele parti ale străzilor, iar Emanuel nu se mai satura sa le privească. La un moment dat ne-am oprit în fata unei căsuțe, mai umila şi mai gârbovita decât celelalte.

- Aici sa fie palatul desfătărilor? Ma întreba el mirat.

I-am făcut semn sa nu se pripească, am împins usa de lemn şi am intrat. Camera era simpla, semănând mai mult cu o magazie decât cu o locuință - pluguri, sape şi greble erau înşirate pe lângă pereți, un cuptor într-un colt şi o laviță acoperita de velințe cusute cu ață alba, galbena şi roşie.

- Si, de aici, încotro? Vocea îi era răstita. Nu te achiți prea bine de slujba. Sa nu crezi c-o sa primeşti banii de geaba.

M-am înclinat. În Lume până şi comportamentul mi se modifica.

- Aşa sa fie, i-am răspuns şi apoi l-am apucat de brat şi l-am tras lângă un ciubăr plin cu apa.

- Priveşte-te. Oglindeşte-te, i-am spus.

Ne-am aplecat amândoi odată şi când fetele noastre au apărut pe suprafața nemişcată a apei, dintr-odată nu mai eram acolo, ci într-unul din locurile de petreceri, întâmpinați de o fata grațioasă, un model între alte frumuseți, cu fata plina de desăvârşire, cu toate desăvârşirile staturii ei, cu fruntea alba ca întâia lucire de luna noua, sprâncenele arcuite tot ca luna în pătrar, cu ochii negrii privindu-ne strălucitori, toată numai muşchi şi vibrație, gata sa ofere, sa se lupte şi sa se abandoneze în aceeaşi măsură.

Era Vespa, patroana acelui local, buna cunoscătoare a dragostei, dar bolnava, pe moarte, daca nu moarta deja. Daca era aşa, atunci numai aici mai exista, iar eu am salutat-o intrând:

Dar cine boiu-ți măsură, frumoaso,

Şi-l pune alături de un ram subțire!

Ne cunoşteam de atâta timp încât ma bucuram ca mai trăia, chiar şi numai în Lume. Grădina în care ne aflam era plina de paturi cu încrustații de flori de aur şi de chilimuri bogate pe care stăteau oaspeții. Câteva dansatoare se învârteau şi se legănau în jurul fântânii arteziene din mijlocul parcului, hainele lor subțiri li se agitau în jurul trupurilor, eşarfele colorate le zburau din mâini ca nişte păsări şi totuşi nu ajungeau departe, ci se întorceau de fiecare data, fetele le erau strălucitoare şi corpurile cuprinse de dorința aşa cum se opreau din dans şi se frângeau peste ghizdurile fântânii, sorbind apa din bazin.

- Aşteaptă-mă aici, i-am spus lui Emanuel. O să-ți găsesc pe cineva care o sa te mulțumească, dar fara să-ți facă rău pentru ca aici exista şi oameni care nu sunt ce par.

- M-am saturat să-mi tot repeți ca lucrurile nu sunt ce par, îmi întoarse el vorba privindu-mă ironic. Nici nu ne aflam cu adevărat aici, cum sa fim în pericol? Si, apoi, adaugă uitându-se la dansatoare, totul este mai interesant când exista şi pericol.

- E adevărat, dar nu te pripi, am spus şi m-am retras cu Vespa pentru ca rolul meu nu era să-l protejez, ci să-l ajut sa se prindă singur în capcanele Lumii.

Vespa se aşeză pe unul din chilimuri şi eu m-am întins lângă ea. N-o văzusem niciodată cum arată în real, dar auzisem ca ar fi îmbătrânita şi bolnava, însă aici era tânără şi atât de frumoasa aşa cum poate nu fusese niciodată. Am mângâiat-o uşor şi ea mi-a zâmbit. Si am rămas amândoi uitându-ne la Emanuel, care se şi prinsese în jocul dansatoarelor cu par negru şi lung, iar capul lui blond răsărea dintre ele în timp ce dănțuiau printre statuile din parc. Pentru o clipa a ajuns lângă noi şi atunci l-am întrebat:

- Te distrezi? Iar el a dat din cap, cu ochii strălucindu-i căprui. De abia mai sufla şi îi era greu sa vorbească.

L-am lăsat sa plece şi atunci am observat ca toți ceilalți oaspeți se opriseră şi-l priveau, ştiind ca se pregătea ceva pentru ca nimeni nu îndrăznea sa se amestece printre dănțuitoare deoarece ele nu erau

vizitatoare, ci aparțineau Lumii. Aici nimeni nu le alegea decât pe fetele care stăteau împodobite pe margine sau întinse pe paturile de marmura.

Emanuel se grăbise însă şi deja dispăruse printre pomi şi tufişuri. În timp ce ma mai uitam încă la el, statuile îşi întoarseră şi ele capetele să-l privească. La un moment dat, l-am văzut îmbrățişând-o pe una din dansatoare, iar parul ei lung îl învălui ca într-o plasa legându-l strâns de ea de parca erau una şi aceeaşi persoana.

Fetele-cameleon erau greu de deosebit de ființele umane pe care le copiau, dar cine cunoştea lumea ştia sa se ferească de ele. Aveau pielea schimbătoare şi limbile lungi şi lipicioase pe care le foloseau să-şi prindă victima. Emanuel era în sfârşit liber şi ar fi putut sa vina la mine, dar el nu vroia sa termine hârjoneala, care se pare că-i plăcuse, şi se întoarse în mijlocul cetei ca s-o sărute pe ce mai frumoasa dintre ele.

- Vrei sa te opreşti? L-am întrebat pe Emanuel, dar el a negat violent din cap şi brusc a dispărut de-a binelea.

Noaptea era înaintata, în grădina se aprinseseră felinarele şi atunci au intrat negustătorii cu încărcăturile lor de mătăsuri, flori, fructe şi dulciuri pentru ca pentru mine şi Vespa aici era ținutul desfătărilor. Am rămas amândoi şi am privit jocurile saltimbancilor, am mâncat şi am spus povesti, iar timpul a trecut fara sa ne dam seama.

În spatele nostru, palatul era înalt şi impunător şi i se întrezărea printre pomi uşile de aur roşu şi canaturile de abanos. Acesta era însă alt decor pentru ca acolo nu se putea ajunge mergând prin grădină. Eram sigur ca trebuia sa existe o poarta pe undeva, dar încă nu o descoperisem. Am stat cu Vespa ale carei buze semănau cu aripile deschise ale unei păsări roşii şi mi-am amintit de vremurile trecute, iar între timp, în parc au apărut mai multe cântărețe care ne-au desfătat cu glasurile lor în sunetele dairalelor, ale clopoțeilor, lăutelor şi flautelor de Persia.

După miezul nopții a început din nou ospățul şi am băut vinuri alese numite Cântările sufletului şi am mâncat feluriți miei rumeniți, împodobiți şi aşezați pe tipsii sau umpluți cu migdale, apoi zaharicale, plăcinte ale zăpezii tăvălite prin zahar şi prăjituri împărăteşti numite şi ale sultanului. Am rămas sa admiram spectacolul, iar dinspre balcoanele palatului a început o revărsare de petale de trandafir şi de fâşii de mătase colorata parfumate cu mosc.

Zorile nu mai erau aşa departe şi nici trezirea noastră în real nu avea sa întârzie. Spre ziua, Vespa a dispărut de lângă mine şi atunci m-am ridicat şi eu şi am plecat în căutarea lui Emanuel.

Parcul era acum pustiu, bucăți de mătase rămăseseră agățate pe crengile copacilor, iar lumina felinarelor începuse sa pălească. Soclurile statuilor era goale, părăsite de ceva vreme. Mi-am continuat drumul şi în liniştea aceea am auzit gemete pe când Lumea îşi pierdea şi ea din strălucire şi deja întrezăream pereții galbeni ai camerei. Dar nu era încă momentul sa plec şi am mers pe alee până la capătul ei acolo unde toate statuile erau strânse. Imagini de zei şi zeițe, toate erau adunate într-un cerc în mijlocul căruia era chiar Emanuel însângerat, luptându-se încă pe când încerca sa se elibereze de plăsmuirile de piatra. El era centru fascinației oamenilor acestora ale căror mâini încercau să-l prindă. Dar cum ei erau toți ai Lumii, atingerea lor nu aducea decât moarte. Statuile erau tot atâtea reprezentări ale fanteziilor lui ce acum prinseseră viață şi încercau să-l sa se contopească din nou cu el de parca nu i-ar fi aparținut, ci ar fi căpătat dintr-odată o voință separata, imposibil de controlat. Amețit, era fara apărare.

As fi putut să-l las sa moara acolo, dar nu asta fusese înțelegerea pe care-o făcusem cu Draga, aşa ca m-am apropiat de el, statuile s-au dat la o parte, l-am atins pe umăr şi cu puterea pe care-o aveam în Lume, am reuşit să-l trag afara, să-l duc înapoi.

3. Când am deschis ochii, camera galbena mi-a strălucit în priviri si, pentru putin timp, am fost aproape orbit. După câteva momente eram din nou stăpân pe mine, iar lucrurile înconjurătoare mi se păreau pline de substanță. Lângă mine se afla un tânăr care-mi întindea un pahar cu apa. La început nu mi-am amintit cum îl chema, apoi memoria mi-a revenit.

- Mulțumesc, Matei, i-am spus şi-am luat paharul. Apa era calda, cu un uşor gust de oxizi.

Matei dădu din cap. Părea foarte obosit. De câtva timp încerca sa scape de influenta drogului, dar nu-i era uşor. Trupul lui mare mi se părea prăbuşit şi micşorat.

- Eşti bine? Ma întreba.

I-am răspuns afirmativ şi m-am uitat spre celalalt pat, în care zăcea Emanuel.

- El nu prea arată grozav, continua Matei. Ce-o fi făcut acolo?

Întrebarea nu-şi aştepta răspuns şi de aceea nici nu i-am dat unul. M-am ridicat încet ca sa nu amețesc.

- Ai grija de el, i-am spus.

Am luat-o spre baie păşind uşor şi ținându-mă de perete. Baia era mica şi neamenajată - ciment pe jos, un pătrat de faianță alba în dreptul chiuvetei, o cada mica şi o fereastra murdara cu lemnăria umflata şi scorojita. Tot apartamentul arată semne de delăsare, iar cele doua camere nu erau nici ele mai curate. Se vedea ca nimeni nu avea grija de ele. Se scoteau bani de pe urma drogului şi condițiile ar fi fost mai bune daca n-ar fi fost interzis sa vizitezi Lumea.

Casele de Vise se înmulțiseră foarte mult în ultima vreme, mai ales prin blocurile sau prin cocioabele de la periferie. În fiecare săptămână noi sedii erau descoperite şi distruse, dar altele le luau imediat locul. Pe Matei îl cunoscusem pe când lucra ca om de serviciu în una din cele mai prețuite Case, dar cu timpul îşi lansase propria afacere. Lucrurile nu mergeau însă cum trebuie şi asta şi din cauza ca se lăsase prins în mirajul Lumilor.

M-am spălat îndelung pe fata, am mai băut apa şi când m-am privit în oglinda, arătam obosit, dar nu atât de rău cât ma aşteptam. Ochii ma trădau, cu albul tulbure şi privirea absenta.

Când m-am întors în hol, mirosea plăcut a pâine proaspătă. Draga a apărut în usa bucătăriei, arătând odihnita şi destul de mulțumită în timp ce-şi sorbea cafeaua. Nu-mi aminteam sa fi venit acolo cu noi cu o noapte înainte, dar probabil ca aşa se întâmplase. Era deja sâmbătă dimineața şi mai aveam doua zile înaintea noastră.

- Cum se simte? Întreba Draga.

- Rău, desigur, dar important este ca o sa coopereze.

- O sa coopereze, repeta Draga şi ochii ei ma fixau fara sa exprime ceva. Ar fi greu de crezut ca o sa se întoarcă acolo şi totuşi tu eşti sigur c-o sa mai meargă o data.

- O sa meargă de fiecare data până la sfârşit, pentru ca îi place Lumea. Acum ce mai am de distrus? Am întrebat aşezându-mă pe un scaun lângă ea.

- Luptătorul din el, desigur, cel care se crede de neînvins şi apoi omul de afaceri, ființa cea lacoma care se hrăneşte din ceilalți, răspunse ea, dar cuvintele nu-i sunau convingător. Se simțea ca nu era implicata direct, ca era doar o mijlocitoare.

- La început am crezut ca povestea cu prietena ta nu era decât o invenție. Dar ție nu-ți pasa de loc de omul acesta.

- De ce mi-ar pasa. Dar ai dreptate, reprezint pe altcineva, aşa cum ți-am spus. De ce te-aş fi mințit?

Si într-adevăr de ce m-ar fi mințit daca totul nu era decât o afacere încheiata între doi oameni ce se cunoşteau prea putin. Atunci mi-am dat seama ca primul lucru pe care ma întrebase fusese cum se simțea Emanuel, şi nu cum eram eu. Dintr-odată devenisem neimportant, dar nu destul de străin ca să-şi dea osteneala sa fie politicoasa cu mine.

Tăceam deja de ceva vreme când am auzit paşii lui Emanuel pe holul dinspre baie.

- S-a trezit în sfârşit, remarca Draga uitându-se la mine cu un fel de curiozitate amestecata cu dezgust.

Cred ca ar fi vrut sa ştie ce se întâmplase în Lume, dar nu vroia sa întrebe direct aşa ca nici eu nu i-am spus nimic. Când Emanuel s-a întors ne-a găsit cufundați în tăcere. Draga s-a mai înveselit când l-a văzut şi l-a întrebat daca s-a distrat, daca i-a plăcut Lumea. Dar era o bucurie neagra aşa ca m-am ridicat şi am plecat în camera de zi pentru ca nu mai suportam să-o vad pe Draga râzând în timp ce pe fata lui Emanuel se vedeau toate urmările nopții trecute. El era însă mulțumit şi asta era şi mai greu de suportat. M-am dus sa ma culc şi l-am rugat pe Matei sa ma trezească peste câteva ore când Emanuel avea sa fie gata de drum. Eram foarte obosit şi aşa şi arătăm de parca Lumea ar fi supt vlaga din mine.

4. Injecția era dureroasa, dar nu prin ea însăşi ci pentru ca simțeam ca produce o ruptura în lumea noastră. Eram fara putere în primele momente ale trecerii pentru ca nu mai aparțineam nici unui loc.

Acum eram din nou în Lume, pe aceleaşi străduțe cu aer oriental, dar de aceasta data urcam o panta abrupta pentru ca mai sus, cocoțat pe stânci, se afla oraşul nou - numai sticla şi metal, ferestre fumurii în care se întâlnea cerul cu marea, pasarele şi baruri cu lumini negre. Un cartier atârnând parca deasupra zonei vechi pentru ca şi mai departe, chiar la marginea superioara a lumii, opus celor doi munți, se găsea un imens Arc de Triumf din sticla argintie, construit din doi zgârie-nori uniti de o promenada. Pe aici se intra înainte în lumea Nobiliei, dar acum poarta era blocata, iar în spatele ei soarele apunea deasupra unei imagini îndepărtate Lumilor Petrator şi Matiade.

Acesta era singurul loc în care un alt tărâm devenea vizibil şi chiar daca pe acolo nu se mai ajungea nicăieri, călătorii veneau aici spre seara şi se opreau sa prindă momentul în care soarele se oglindea roşu-gălbui în cele câteva sute de ferestre, pentru ca atunci argintul de pe ele se topea, se scurgea de pe sticla, se aduna în picături incandescente care apoi se desprindeau de pereți şi pluteau în spațiul porții - nişte mingi strălucitoare ce traversau lumea la căderea întunericului, se divizau din nou, umpleau străzile ca în final sa se răcească, sa piardă înălțime şi sa se prăbuşească în mare. Ultimele mai puteau fi văzute zburând în jurul Mitropoliei.

Vânătorii de suveniruri întindeau plase pe deasupra acoperişurilor încercând sa le prindă, iar daca reuşeau, le foloseau ca să-şi argintească ferestrele, transformându-le în oglinzi. Celelalte tărâmuri puteau fi văzute în ele şi acestea erau de altfel singurele porți rămase spre Lumile lui Matei şi Petru sau spre unele zone ale oraşului nou.

În afara Arcului de Triumf, care fusese construit pe un platou destul de larg, restul blocurilor fuseseră imaginate sus pe nişte stânci de granit gri închis ca nişte turnuri ce se înălțau brusc din verdele copacilor. Nimic altceva nu se mai afla acolo, nimic nu mai avea loc decât construcțiile de sticla şi podurile care le legau unele de altele pe deasupra prăpăstiilor. Turnurile era de fapt chiar numele lor şi singura cale de acces începea de la malul marii, din dreptul Localului lui Alexandru. Mai existau şi lifturile care urcau prin tunelurile verticale, metalice, prinse de-a lungul pereților de piatra. Noaptea cercurile care le întăreau erau luminate şi astfel întregul ansamblul semăna cu nişte imense coloane vertebrale unindu-se cu capul, reprezentat de construcția din vârf.

Ca sa ajungem însă la poalele stâncilor trebuia sa descoperim poarta ce ducea acolo şi asta încercam să-l conving pe Emanuel sa facem în timp ce el se plângea ca pierdeam timpul. Cu cât stăteam mai mult în preajma lui, cu atât ma întrebam cum de reuşise sa stârnească ura cuiva pentru ca mie mi se părea mai mult demn de dispreț decât de altceva. Nu avea de loc imaginație şi nici răbdare pentru ca deja se plictisise sa caute intrările în oraşul nou.

Străbăteam străduța după străduță, uneori treceam de câteva ori prin acelaşi loc pentru ca Nobilia îşi construise Lumea ca un labirint. Căutăm orice suprafață care sa poată ascunde o usa, o trecere. De data asta nu avea sa mai fie aşa uşor pentru ca regulile se schimbau de fiecare data şi acum nu mai puteam fi sigur ce ma aştepta.

Eram deja la limita superioara a oraşului vechi şi de aici nu mai aveam cum sa înaintam, ci numai sa ne învârtim în cerc. Străduțele erau dintr-odată ciudat de asemănătoare şi asta era un semn bun pentru ca însemna ca ne apropiam de poarta.

- Ne trebuie un amănunt, ceva ce se repeta inversat ca o imagine în oglinda, i-am spus lui Emanuel care ma urma fara chef.

De când intrasem iarăşi în Lume, îmi spusese ca vroia sa ia parte la una din luptele organizate în oraşul nou, iar eu încuviințasem, desi daca ar fi fost altcineva, l-aş fi refuzat ştiind cât de periculoase erau aceste înfruntări. Totuşi lui nu-i venise încă sorocul şi eram sigur ca puteam sa aranjez ceva. Unul din organizatori îmi era prieten şi ar fi făcut ce-i ceream fara sa puna prea multe întrebări.

Traversam o zona cu case mai înalte, de un etaj sau doua, dar la fel de albe şi de năpădite de flori. Eram deja într-o piațetă când ne-am oprit. Locul era aproape pustiu, doar câțiva trecători şi o fata îmbrăcată într-o rochie alba cu modele aurii ce se apleca sa bea apa dintr-o fântâna din piatra gălbuie, înconjurata de bănci de marmura. De jur-împrejur erau câteva dughene cu uşile deschise prin care se vedea bogăția de mărfuri de tot felul şi forfota cumpărătorilor şi a vânzătorilor. Era totuşi ciudat cât de multa lume se afla în magazine şi câți de putini oameni intrau sau ieşeau din ele. Aici era ceva ce se repeta.

- Uite-te la fata aceea şi la fântâna! Ma atenționa Emanuel devenit brusc interesat şi într-adevăr pe partea cealaltă a pieței, chiar în dreptul dughenelor, se vedea din nou o fata îmbrăcată în alb şi galben şi care bea apa dintr-o cupa de aur.

- Aici este, am spus şi ne-am apropiat amândoi de ea, am prins-o de mâna şi dintr-odată n-am mai fost în mijlocul bazarului ci într-un lift de mare viteza ce urca într-unul din Turnuri în timp ce vechiul oraş se întindea luminat departe în vale. Ne uitam în jos şi dintr-odată nu mai exista nimic în jur pentru ca intram într-o nebuloasa şi singurul spațiu vizibil rămânea cel din interiorul liftului. Apoi, tot atât de repede, ieşeam la suprafață şi vedeam vârfurile Turnurilor plutind undeva deasupra plafonului de nori de parca ar fi fost atârnate de cer. Acolo era lumina şi veselie, iar forfota oamenilor şi primele acorduri ale concertelor ajungeau până la noi. Auzeam muzica de opera, dar şi refrenuri moderne, iar din amestecul acesta de melodii se înălțau pregnant tobele ca nişte bătăi repetate într-o poarta cereasca. Si tocmai aceste ritmuri ne îndemnau sa ne apropiem şi sa poposim acolo.

Liftul s-a oprit şi am coborât chiar în dreptul unei pasarele de legătura la capătul cărora stăteau paznicii oraşului. Erau enormi, cu capetele rase şi acoperite de tatuaje reprezentând ochi larg deschişi care printr-o iluzie păreau ca se uita direct la noi. Erau periculoşi aşa cum blocau cu trupurile lor intrarea deasupra carea scria Oraşul norilor cu litere aurii, strălucitoare.

Pe mine ma cunoşteau de mult aşa ca nu ne-au oprit şi ne-au lăsat sa intram fara sa ne ceara plata. Usa din imitație de lemn întărită cu metal s-a deschis şi dintr-odată pasarela a dispărut şi ne-am trezit în interiorul unui bar la moda, cu pereții acoperiți de tăieturi din ziare, cu scaune înalte, metalice, imaginate în unghiuri ascuțite şi cu băuturi ce păreau tot atât de colorate pe cât erau şi fetele oamenii de acolo.

- Trebuie sa ne luam o alta înfățişare, i-am spus lui Emanuel şi l-a tras intr-o cămăruță alăturată unde se aflau sute de imagini tremurătoare de animale, de împerecheri ciudate între regnuri sau între diferite organe. Toate acestea ocupau un spațiu infim fara ca sa para însă de nerecunoscut.

- Poți sa iei ce vrei, l-am îndemnat.

L-am urmărit cum se învârte prin încăpere fara sa ştie la ce sa se oprească şi apoi, dintr-odată, alese un trup înveşmântat într-un costum alb cu însemne roşii pe umeri şi pe mâneci şi o fata palida acoperita de o masca tot alba prin care priveau pierduți doi ochi albaştri. Era acum parca mai înalt decât înainte, iar parul îi era roşcat şi atât de fin, încât la fiecare mişcare începea sa plutească în jurul lui de parca s-ar fi aflat în apa. Ştiind unde avea sa conducă plimbarea noastră prin Lume, alegerea lui mi s-a părut plina de semnificație, aproape o prevestire a ce avea sa urmeze.

Barul era plin de oameni, în mare parte luptători care veniseră acolo în căutare de distracție. Îl cunoşteam pe patron şi ştiam ca organiza întreceri ilegale chiar şi în Lume, pentru ca putini erau cei care se puteau lauda ca scăpaseră cu viața. L-am lăsat pe Emanuel în fata unui pahar ce spumega şi am plecat în căutarea lui Damian. Nu ştiam ce fata îşi alesese în acea zi, dar nu avea importanta pentru ca nimeni nu se putea schimba atât de mult încât sa nu-l recunosc. Un număr de trăsături rămâneau întotdeauna nealterate.

În mijlocul barului se afla un ring de dans pe care se zbuciumau fapturi greu de imaginat, cu fetele şi trupurile distorsionate de grefe multiple, de plăgi şi ulcerații ce-i făceau sa semene cu nişte imense răni supurânde. Aceştia erau profesioniştii cărora nu le pasa cum arată. În coltul lui, Emanuel apărea alb şi nevinovat. Oricine şi-ar fi dat seama ca era un

novice. Câteva tipe acoperite de tatuaje metalizate îl priveau cum îşi sorbea calm băutura şi chicoteau din când în când. El nu le baga în seama de parca nici nu ar fi existat.

Damian era aşezat pe locul lui favorit, în spatele tejghelei ca o lama de cuțit. Placa metalica mi-a capturat imaginea şi a comparat-o cu o alta existenta în memorie. Nimeni nu m-a împiedicat sa ma apropii de Damian tocmai pentru ca sistemul lui de securitate ma recunoscuse.

- Nu ne-am mai văzut de mult, îmi spuse el fara sa se ridice de pe scaun pentru ca era atât de gras, încât nici nu putea sa se mişte. Se zvonea ca aşa arată şi în real, dar asta nu aveam de unde sa stiu.

- Am avut probleme cu banii, i-am spus şi el a dat încet din cap în semn ca ma înțelegea.

Era unul din veteranii Lumii, aproape o legenda, se spunea despre el ca îi cunoscuse pe cei trei întemeietori, pe Nobilia, Petru şi Matei, şi ca fusese printre primii căreia Mara le acordase dreptul să-i viziteze lumea nou formata. Acum nu mai mergea decât rar în real şi era atât de bogat încât îşi permitea sa plătească o mulțime de servitori şi medici care să-i îngrijească trupul abandonat.

- Însoțeşti pe cineva? Ma întreba desi cu siguranță ştia deja răspunsul. Vreun novice?

Am dat din cap şi i l-am arătat pe Emanuel care stătea tot în coltul lui şi părea cufundat într-o disputa serioasa cu unul dintre tatuați.

- Ar trebui sa ai grija de el, îmi atrase atenția.

- Am grija, i-am spus, dar nu peste măsură de multa. Este un bărbat independent, nu accepta multe sugestii. Se descurca singur.

Si într-adevăr, în acel moment, Emanuel terminase discuția pe care o purta şi îl lovise pe celalalt făcându-l sa se rotească pe loc şi sa se prăbuşească peste cei ce dansau în ring. L-am văzut pe Damian cum se încrunta şi i-am făcut semn sa se liniştească.

- Tipul are chef de ceva hârjoneala ca sa mai obosească. Fac un serviciu unei prietene. Poate n-ar fi rău să-l angajam într-una din luptele de pe platou. Doar sa nu-l păstrezi ca trofeu, pentru ca mai am nevoie de el.

- Asta se poate aranja, îmi zise el cu o anumită intonație în glas, semn ca înțelesese despre ce era vorba. Mergi şi potoleşte-l şi aşteaptă sa te chem. Sa vad ce pot face. E urgent?

- Foarte, am spus şi m-am întors la Emanuel care avea acum de înfruntat o ceata întreaga şi se descurca de minune lovind în stânga şi în

dreapta. Era cu adevărat luptătorul bun de care îmi vorbise Draga, puternic, cu ani buni de exercițiu în spate, fara sa să-i treacă prin minte ca ar putea fi învins şi lipsit de teama, aşa cum erau toți cei ce nu cunoscuseră mizeria şi lipsurile.

Ar fi trebuit poate să-i sar în ajutor, dar nu am făcut-o de vreme ce se descurca atât de bine. Vroiam sa fie încrezător în forțele proprii pentru ca sa accepte sa participe la lupte. Când zarva s-a potolit şi m-am aşezat din nou la masa, l-am văzut cât de mulțumit părea şi m-am întrebat câți nu erau ca el şi nu credeau ca pot face orice ar fi vrut fara ca nimeni să-i oprească. De data asta Emanuel supărase pe cineva pe care îl considera probabil insignifiant de vreme ce acceptase ca o prietena a acelei persoane să-i organizeze o excursie într-un spațiu considerat periculos.

Nu înțelegeam cum putea fii atât de neatent şi atât de putin bănuitor, credeam ca aici trebuia neapărat sa se ascundă ceva, dar nu-mi dădeam seama ce. Sa fi pierdut din vedere adevăratul sens al întâmplărilor, conştient de propria lui importanta? Nu vroiam sa cred asta de teama sa nu cad eu însumi într-o capcana pentru ca nici măcar nu reuşisem sa aflu ce făcuse Emanuel sau daca măcar făcuse ceva.

La asta ma gândeam pe când sorbeam din băutura mea şi priveam prin ferestrele barului platoul luminat şi îndepărtat pe care se găsea înălțat Arcul de Triumf. Acolo avea sa dispară soarele a doua zi şi împreuna cu el multe alte lucruri aveau sa înceteze sa mai existe.

Am aşteptat fara sa discutam prea mult şi după un timp am văzut un bătrân ce se îndreaptă spre masa noastră. Era gârbovit şi se mişca încet, dar asta nu avea nici o importanta pentru ca putea fi unul din cei mai buni luptători. Damian nu ținea pe nimeni degeaba.

- Va cheama seful, îmi spuse când m-am uitat la el.

Ne-am ridicat şi l-am urmat spre bar. Damian stătea tot dincolo de tejghea şi fara un cuvânt ne întinse doua pahare dintr-o sticla ca o oglinda, care pentru o clipa ne capta imaginea şi ne-o înmulți, câte una pentru fiecare fațetă.

Eram acum în alta parte, barul rămăsese în urma, iar spațiul acela nou se găsea undeva pe platoul din fata Arcului de Triumf ce se înalta ocupând toată partea vestica a Lumii. Sau cel putin aşa părea sa fie, pentru ca ne aflam de fapt într-un loc ce nu exista decât undeva în interiorul paharelor pe care le atinsesem sau în străfundurile barului în care ne oglindisem.

Ne găseam într-o arena, o zona mărginită de trunchiurile unor copaci ale căror coroane erau invizibile desi le auzeam foşnind deasupra noastră. În fiecare dintre trunchiuri se afla sculptată câte o faţă enormă cu ochi-ecrane pe care se vedeau mii de oameni aşteptând în linişte să înceapă spectacolul.

- Trebuie sa te pregăteşti şi nu uita ca, daca eşti învins, e mai bine sa cazi şi sa nu te mai mişti de loc pentru ca altfel celalalt va trebui sa te lovească până o să-ţi pierzi cu adevărat cunoştinţa, lucru care în lumea asta e cam greu de făcut. Prefă-te ca eşti doborât şi o să-ţi fie mai bine, am mai apucat să-i spun lui Emanuel până când o versiune mai tânără şi mai slaba a lui Damian a coborât plutind printre tortele aprinse ca să-i marcheze intrarea şi atunci nici eu nu am mai fost lângă Emanuel ci într-una din tribunele din dreptul coroanei arborilor. Rămas singur acolo jos, părea dintr-odată micşorat şi vulnerabil.

- Nu trebuie sa moara, i-am şoptit lui Damian şi acesta a dat din cap.

Luminile în arena scăzură la jumătate şi un spot albastru se fixa asupra lui Emanuel care stătea nemişcat acolo unde îl lăsasem. În capătul celalalt al cercului trasat de făclii şi de trunchiurile copacilor, se afla o poarta imensa ca toate lucrurile din acel loc, iar la dreapta şi la stânga ei, paznici de netrecut - două fiinţe fabuloase, nişte creaturi cu trup de om, aripi şi capete cu boturi lungi şi coame arămii. Usa s-a deschis în urale mulţimii şi atunci am strigat şi eu pentru ca entuziasmul lor era molipsitor.

Emanuel l-a văzut primul pe adversarul lui şi s-a retras câţiva paşi ca să-şi găsească o poziţie mai favorabila. Imaginile celor doi apărură dintr-odată mărite de câteva zeci de ori astfel încât aproape atingeau tribunele. L-am recunoscut atunci pe Duce, cel mai bun luptător al lui Damian. Îl văzusem în sute de întreceri şi niciodată nu pierduse.

Ringul plutea acum în semiobscuritate, iar lumina provenea din podeaua pe care călcau. Ducele era în fata lui Emanuel, incredibil de scund, cu toată falsitatea imaginii uriaşe ce-i masca statura. Emanuel trebuie să-şi fi zis ca nu era un adversar periculos. M-am aşezat ceva mai în spate aşteptând desfăşurarea evenimentelor. As fi putut sa plec şi să ma întorc mai târziu, dar un fel de curiozitate mă îndemna să rămân să aştept sfârşitul disputei.

Momentul începerii luptei se apropia. Acum vedeam şi cerul de deasupra noastră. Desi în oraş se anunţase o zi calda şi senina, în spaţiul acesta din textura Lumii, cerul se acoperea de o pâcla albă-gri ca o plasă prin împletitura căreia se mai vedeau porţiuni albastre. Ceata cobora subţire

şi asupra ringului, prin ea strălucind intens ecranele-ochi. Dar mai sus, chiar deasupra tribunelor, între cer şi pământ, se întrezăreau acum nişte cuşti în care siluete umane se aplecau asupra arenei. Erau învinşii altor lupte şi despre care se zvonea ca Damian reuşise să-i păstreze în Lume pentru a-i arăta pe post de trofee.

Lovitura a venit când nimeni nu se aştepta, nu a urmat nici unui salut, nici unui îndemn, doar Emanuel l-a privit pe Duce cu un fel de uimire şi apoi s-a frânt de mijloc şi a căzut cu o bufnitura aproape de unul din copaci. Zgomotul căderii a fost repede acoperit de urletele mulțimii care se aşteptase la aşa ceva din partea Ducelui. Acesta l-a lăsat sa se ridice înainte de a-i da a doua lovitura, dar Emanuel s-a ferit şi s-a mişcat la rândul lui fulgerător şi periculos, iar Ducele s-a rostogolit prin praf şi a rămas nemişcat câteva clipe. Oamenii strigau şi nici nu mai era clar cu care dintre luptători țineau sau daca măcar țineau cu vreunul din ei. Acesta nu era însă decât începutul pentru ca Ducele, ce părea cu un moment înainte leşinat, sari acoperit de unul din valurile de negura şi apăru dintr-odată în dreapta lui Emanuel.

În arena coborâse acum noaptea, ecranele şi tortele se stinseseră, cei doi nu se mai vedeau de loc, doar replicile lor holografice se înfruntau la înălțime răspândind un halou de jur-împrejur. În ring luptătorii se căutau, dar Ducele era mai obişnuit cu înfruntările acestea şi Emanuel nu se mai descurca aşa de bine ca la început. Poate îşi pierduse încrederea în el şi se rătăcise în mijlocul beznei.

Când luminile se aprinseră din nou, Emanuel sângera sub pumnii Ducelui care nu-l cruța de loc. Vedeam fața umflată a replicii, mişcările dezordonate, lipsite de coerență - Emanuel părea acum personajul în alb-negru al unui film dat cu încetinitorul. Acestea erau distorsiunile la care Lumea îşi supunea paraziții pe care trebuia să-i suporte, dar de care încerca permanent sa scape. Ştiam ca totul avea sa se încheie curând, dar Emanuel mai rezista încă încercând sa modifice deznodământul luptei.

Orice ar fi făcut însă, orice lovitura ar fi încercat, Ducele avea răspuns pentru toate, iar el se trezea de fiecare data aruncat la podea. Era de necrezut cum de se crampona de aceste ultime minute care prelungeau partida cu mult peste aşteptările mele, cum era doborât şi cum se ridica din nou de parca i-ar fi făcut placere sa fie lovit iarăşi şi iarăşi. Regulamentul întrecerii cerea ca lupta sa se continue atâta timp cât unul dintre combatanți

mai mişca, iar Emanuel se tăvălea pe jos, o masa de carne în picioarele Ducelui, dar refuza sa cedeze. În cele din urma, îşi pierdu cunoştința.

Acesta a fost momentul când ringul s-a umplut de lumina şi când Damian s-a ridicat, a făcut semn mulțimii şi l-a desemnat pe Duce câştigător. Au urmat urale şi spectatorii au părut ca se bucura de izbânda Ducelui desi eu ma îndoiam ca era aşa pentru ca toți oamenii aceia se plictisiseră să-l vadă tot pe el câştigând de fiecare data. Damian trebuia sa introducă variație la următoarele întreceri şi cred ca era conştient de asta.

- Sper ca nu a murit, i-am spus încet.

- Nu, dar nici nu mai avea mult, îmi răspunse el în timp ce-şi făcea vânt cu programul luptelor din următoarele runde. Nu înțeleg de ce îți faci probleme. Nu asta ai vrut?

- Ai dreptate, am spus şi mai încet.

Am văzut broboane de sudoare pe fata lui Damian. Poate ca toate acestea făceau parte din imaginea pe care şi-o construise sau poate ca era ceva în neregula cu trupul lui din real. În arena, doi paznici duceau corpul lui Emanuel. M-am uitat atent la el, dar nu l-am văzut mişcând. " Numai sa nu fi murit", mi-am zis cu un fel de emoție pe care nu mi-o explicam pentru ca nu credeam ca as fi avut probleme cu Draga daca aceasta ar fi fost situația. M-am ridicat şi Damian a făcu semn unui paznic sa ma însoțească în spatele scenei.

- Poți să-l iei oricând.

- Mulțumesc. Îți rămân dator, i-am spus desi nu ştiam cum o sa pot sa ma achit fata de el. Dar toate la timpul lor.

L-am urmat pe paznic în jos pe scări şi apoi prin coridoarele arenei. Parca ne-am fi aflat într-un labirint proiectat în aşa fel încât să-i dea vizitatorului impresia de infinit, de construcție fara început şi fara sfârşit. Emanuel se afla în una din cele câteva sute de încăperi care se deschideau din aceste tunele. Slab şi fara putere, deschisese ochii fara sa fie în stare decât sa stea cu privirile fixate în tavan. Era singur şi când i-am atins umărul nici măcar nu a clipit de parca nu as fi existat pentru el. Era conştient, nu avea nevoie de mila nimănui şi aproape mi-a părut rău ca vrusesem să-i ofer o consolare.

5. Realul părea amar aşa cum numai unele din visele de noapte puteau fi. Damian şi barul lui era deja o amintire aşa cum fusese şi Vespa şi grădina ei. Când m-am trezit, am perceput agitație în jurul meu. Draga şi Matei îl îngrijeau pe Emanuel care sângera. Nu-mi dădeam seama cât era de

grav, ma simțeam eu însumi prea amețit ca sa pot gândi clar, dar vedeam perna şi o parte din cearşaf acoperite de stropi roşii.

- Ce s-a întâmplat? Am întrebat pe când încercam sa ma ridic.

- Nimic, îmi răspunse Draga. Acum, ca v-ați întors, nu s-a întâmplat nimic.

6. De data aceasta eu fusesem cel care se îndoise ca Emanuel avea sa se mai întoarcă în Lume şi ma înşelasem, desigur. Imediat ce se simțise mai bine fusese gata de plecare. Era duminica dimineața şi mai aveam doar câteva ore până la sfârşitul weekend-ului. După aceea, nu aveam cum să-l mai oprim daca dorea sa plece. Draga era însă optimista. Am vrut sa discut cu ea, dar s-a eschivat şi de data asta. Am întrebat-o de Emanuel, dar nu a făcut decât sa râdă şi să-mi spună:

- Ai deja remuşcări? Nu pot să-ți spun ce-a făcut pentru ca aş trăda încrederea cuiva care nu vrea ca lucrurile sa devina publice, dar orice ar fi fi fost, sa ştii ca merita tot ce i se întâmpla.

Când ma trezisem, eram la fel de amețit, fara sa fac bine legătura cu spațiul în care ma aflam. Emanuel zăcea întins în patul lui cu fata întoarsa la perete, iar trupul îi era răsucit într-un fel ciudat şi nenatural. Matei stătea lângă mine şi privea fix peretele galben. Părea impresionat, desi încerca sa n-o arate. Draga era destul de calma şi-i spunea ceva pe un ton jos. Auzeam un murmur, dar nu înțelegeam ce spunea de parca as fi asurzit. Clătinasem din cap şi după câteva momente totul revenise la normal. Trebuie sa fi trecut însă ceva mai mult timp pentru ca Matei nu mai era în odaie. Ma ridicasem încet, încercând sa nu privesc spre patul celalalt.

Draga îmi zâmbise într-un fel care-mi amintea de un cub de zahar - o răsplată.

- Am aranjat ca Matei sa scape de el după ce totul o sa se termine, îmi spusese arătând cu bărbia spre silueta răsucita din pat. Dintr-odată, Emanuel devenise doar un corp fara nume. Cred c-o să-l arunce undeva. Nu trebuie să-ți faci griji pentru ca am avut grija de tot.

- O să-mi spui ce-a făcut, acum ca totul se va termina?

- La ce ți-ar folosi? Îmi răspunse ridicând din umeri. Nici eu nu doresc sa stiu ce-o sa se întâmple cu el de acum încolo.

Lucrurile aveau sa se încheie convenabil pentru toată lumea, cam asta vrusese să-mi zică. Se ridicase de pe scaun, deschisese poşeta cu aceleaşi gesturi pe care le observasem la ea cu câteva zile înainte, şi lăsase pe coltul mesei un alt plic. Ultima plata.

- Ar trebui sa nu mai mergi în Lume, îmi spusese ea fara sa para ca da atenție vorbelor.

Ma uitam spre bani în timp ce Draga ieşea din camera. Credeam ca se dusese sa discute cu Matei aşa ca nu o mai întrebasem nimic. Între timp, Emanuel rămăsese ghemuit pe cearşaful murdar de sânge. Nu-mi dădeam seama cum se simțea pentru ca refuza orice comunicare.

Sperasem ca Draga o sa se întoarcă să-şi ia rămas bun de la mine, dar ma înşelasem pentru ca am auzit usa de la intrare trântindu-se şi apoi paşii ei pe scări. Am vrut sa merg după ea, dar ma oprisem - nu avea nici un rost sa încerc s-o urmăresc.

Era însă ultima zi, iar eu rămăsesem singur fara nici o obligație. Nu înțelegeam cum de Draga era atât de sigura ca avem să-mi mai onorez angajamentul acum ca banii fuseseră plătiți. Ştiam ca nu ar fi avut ce să-mi facă daca abandonam sau daca îl luam pe Emanuel doar într-o călătorie de agrement prin Lume. Ideea ma ispitea chiar mai mult decât vroiam sa recunosc mai ales ca puteam oricând sa invoc o mulțime de motive. Cred, însă, ca şi eu eram curios cum avea sa se termine totul şi ma lăsam dus de evenimente fara sa încerc sa le controlez. De fapt nu mai vroiam decât un singur lucru.

7. Lumea ne primi ca de fiecare data - ne-am cufundat în străfundurile ei şi apoi am ieşit la suprafață pe malul marii acolo unde Cazinoul se înalta alb deasupra apei. Era apusul soarelui şi deasupra noastră pluteau sferele argintii scăpate din zona Arcului de Triumf. Le-am urmărit cum trec, cum se îndepărtează spre muntele Mitropoliei. Pe terasele oraşului vechi oamenii întinseseră plase încercând sa le prindă. Nu aveau însă şanse de reuşită pentru ca nu se aflau la locul potrivit. Eu îl descoperisem din întâmplare într-una din lungile plimbări prin Lume.

De când ne întorsesem, Emanuel nu pomenise nimic de cele întâmplate de parca s-ar fi hotărât sa sufere în tăcere şi sa se răzbune. Îmi pusese întrebări despre Damian şi despre luptătorii lui, iar eu îi răspunsesem fara sa încerc să-l descurajez. Îşi imagina ca noua incursiune în Lume era menita să-l ajute sa se puna din nou pe picioare. Nu am vrut să-i spulber nici aceasta impresie. Până la urma nu avea importanta ce credea.

Mergeam pe plaja ascultându-l cum îmi povestea despre succesele lui, despre afacerile lui, iar cuvintele-i erau ca vuietul marii în urechile mele. Nu

vroiam sa stiu nimic despre el, despre viața lui. Era mai bine daca rămânea un străin.

Nisipul era umed, valurile ajungeau câteodată până la noi şi atunci ne feream sărind într-o parte.

- Ce liniştită pare marea, îmi spuse Emanuel şi eu am dat din cap desi ştiam ca peştii ne pândeau din depărtare. Le vedeam gurile lacome ițindu-se deasupra apei. Căutam scoici şi printre ele una decojita, cu cochilia dezvăluind sideful. Melcii erau însă toți perfecți şi neciobiți. Aveam nevoie de ei pentru a culege argintul Arcului de Triumf şi a deschide astfel o poarta prin care sa ajungem în Localul lui Alexandru, situat la marginea falezei. El era renumit pentru petrecerile pe care le organiza, pentru expedițiile şi spectacolele subacvatice.

Scoicile erau de toate felurile aşa cum zăceau răspândite pe plaja: bucuria ochilor în nuanțele ei atât de rare, silifra, cu trupul fusiform şi răsucit până la disperare, anemona, cu ventuzele străvezi ce o fixau de stânci, apoi conus marmoreaus, de un rosu-pal, în ale cărui inscripții negre se putea citi viitorul, şi nu în ultimul rând, melcul de purpura, cu țepii lui periculoşi, şi thiara, asemănătoare unei amibe.

Am găsit scoica pe care o căutam când ajunsesem deja la capătul plajei, în punctul din care Lumea începea sa se repete. I-am forțat intrarea, am aruncat miezul gălbui care s-a cufundat rapid în nisip şi am aşezat-o deschisa cu interiorul strălucitor îndreptat spre mare. Se făcea din ce în ce mai frig, iar sferele se prăbuşeau în apa. Cele mai mici şi mai uşoare aveau sa mai plutească încă mult timp. Am aşteptat şi am văzut cum una din mingi a coborât încet, cum s-a aşezat în scoica, şi cum cochilia s-a mişcat, şi sfera şi-a eliberat argintul spoind interiorul, aruncând stropi pe nisip, după care s-a dizolvat şi a dispărut.

Am ridicat oglinda astfel formata şi l-am invitat pe Emanuel sa privească înăuntru. Poarta s-a deschis şi am trecut prin ea fara sa ne dam seama când, doar ca într-o clipa ne-am aflat în alta parte.

Localul lui Alexandru era aşezat între oraşul vechi şi cel nou pe o fâşie de plaja, la poalele unei faleze înalte. Acoperiş înclinat, ziduri joase de care se loveau valurile, trepte de piatra prin care se cobora spre bar - toată clădirea fusese construita sub nivelul plajei, iar câteva sali erau complet sub apa. Prin pereții transparenți se vedeau felinarele puse pe fundul marii şi animalele marine foindu-se prin preajma, atrase de lumina. Oricine se putea

plimba printre ele şi multi coborau acolo pe drumul ce se continua de pe uscat. Oameni şi pesti.

Mai departe, în larg, fiecare înota liber, respira liber, oamenii se transformau, le creşteau solzi, ochii li se întorceau spre laturile capului, membrele li se răsuceau şi atunci se pierdeau de tot prin pădurea de alge şi rămâneau acolo uitând de sine; apoi peştii deveneau oameni, se împrumutau de chipurile rătăciților după ce-i devorau mai întâi, ieşeau dintre stânci şi se urcau pe mal, intrând în oraş şi luând locul celor dintâi. Nu erau cu adevărat finte umane, dar puteau fi uşor confundați cu ei. Lăcomia îi dădea însă de gol. Erau periculoşi şi vorace şi se numeau pestii-uitarii.

Am coborât cele câteva trepte şi am intrat într-o sala de sticla ale carei dimensiuni erau greu de definit pentru ca ferestrele o făceau sa se confunde cu marea. Muzica era puternica şi totuşi armonioasa şi suava, iar toate notele acestea provenite din sintetizatoare şi din însăşi structura lumii în care ne aflam, cuprindeau un îndemn de a uita tot ce ne ținea legați de real, de-a ne abandona, de-a ne rătăci în vârtejul dansului şi în adâncul marii.

Sala nu era luminata din interior, dar Alexandru montase reflectoare exterioare ce umpleau şi spațiul acela de o strălucire alb-albăstruie şi tremurătoare, dar totuşi limpede, asa cum era şi apa. Oamenii dansau acolo fara sa dea semne de oboseala, se roteau şi se alergau printre perdelele de voal. Emanuel s-a însuflețit când i-a văzut pe dansatori, iar eu l-am lăsat sa se duca.

Peştii pluteau în apropierea noastră şi uneori mi se părea ca erau cu adevărat printre noi, ca intrau în sala şi se unduiau şi ei printre oameni. Țipari alungiți şi supli, rechini metalici, pestele-caiman cu botul lui lung sfâşiind perdelele, pestele de nămol ridicându-se uşor din podea şi stârnind un strat de sedimente, anghila mare şerpuind printre noi, căutând o prada, murena cu ochii mici şi ficşi, privindu-ne dintr-un colt, specii care nu trăiau împreuna se aflau toate aici, iar pe cer tocmai răsărea mola mola, pestele-luna, pestele-balon se umfla şi plutea deasupra noastră, dragonul de mare ne împodobea hainele, pestele-geamantan ne ducea bagajele, boul de mare mugea în depărtare, rândunica de mare ne cânta, însoțind muzica sintetizatorului, pestele-ventuza ne sugea sângele, pestele spada îi străpungea pe cei care nu se fereau, iar pestele undițar îi prindea pe cei care erau atraşi de momelile lui. Îi vedeam pe ceilalți prin ochii de mare, auzeam melodiile cu urechile de apa, gustam sărătura aerului cu limba de mare.

Eram una cu mediul acela lichid de care nu ne mai despărțeau decât pereții de sticla.

Eram şi eu vrăjit, dar unui novice îi era uşor sa se piardă cu totul. Emanuel nu mai ştia de el, dansa prins de legănarea celorlalți şi alerga după nălucile acelea încercând sa le prindă. Din dreptul localului începea un drum care înainta adânc în mare, dincolo de diguri, dincolo de insula Mitropoliei, până în parcul Carol şi sus pe dealul Filaret, unde se termina brusc.

Pereții de sticla păreau foarte solizi, dar daca te apropiai de ei, vedeai ca unii erau de fapt nişte porți, iar alții conțineau un filigran alb, de parca suprafață ar fi fost uşor aburita. Acolo era însă zona de contact între Lume şi variantele ei, acolo existau alte case, alte baruri, alte străzi, acolo trăiau alti oameni ale căror siluete se desprindeau uneori din sălaşul lor pentru a se materializa şi coborî printre ceilalți. Chiar şi ființele acvatice foloseau aceste intrări şi apăreau din transparenta ferestrelor pentru a se repezi asupra prăzii.

Pestii-uitarii ne pândeau însă de afara. Albi, argintii sau de culoarea nămolului, toți nu aşteptau decât sa găsească pe cineva atât de slab încât să-l domine, să-i ia aparenta şi apoi să-l devore. Un novice nu avea nici o şansă sa scape, oricât de puternic ar fi fost. Ceilalți vizitatori se uitau la Emanuel şi nu le venea sa creadă ca se afla acolo. Unii ma fixau şi pe mine, de parca ar fi înțeles ce se pregătea.

Nu cunoşteam pe nimeni. Alexandru nu se afla printre ei. Era un gol în jurul meu, un gol ce se adâncea din ce în ce mai mult. Ma simțeam slăbit fara să-mi dau seama de ce. Cred ca peştii erau de vina - ei şi puterea lor hipnotica. Am văzut cum unul din bărbați l-a oprit pe Emanuel şi a început să-i explice ceva. Acesta era însă prea amețit, dar şi prea încăpățânat sa asculte. Se repezea acolo unde grupurile erau mai dense şi fixa cu ochi lacomi ieşirea care ducea la drumul luminat de sub apa.

- Condu-mă afara, îmi ceru când ajunse lângă mine, aruncat afara din mulțime.

Nu era încă momentul pentru asa ceva. L-am refuzat.

- Nu acum, mai târziu. Veteranilor de aici nu le plac novicii care merg în localurile lor. Daca nu as fi fost cu tine, te-ai fi plimbat şi acum pe străzile oraşului vechi sau prin Lumea Nobiliei, căutând o ieşire.

- Stiu, îmi spuse cu un fel de şovăiala în glas. Eşti un ghid foarte bun. Mâine o sa trebuiască sa ma întorc la munca, dar o sa ne vedem din nou

săptămâna viitoare. O să-ți iasă bani buni. O sa te recomand prietenilor mei, ai sa vezi, îmi spuse înainte sa se amestece din nou în mulțime.

Nu stiu de ce şovăiam, lăsându-i pe ceilalți sa intre la bănuieli. Poate vroiam sa dau un aspect nevinovat întâmplărilor ce aveau sa vina. Poate nu ma hotărâsem încă. Când l-am văzut pe Alexandru, trecuse deja destul timp. Era neschimbat, un bărbat bine legat, mai aproape de trezeci decât de patruzeci, ascunzându-şi trupul uşor diform sub o haina larga, dintr-un material închis la culoare. Părea bolnav şi firav desi nu era asa. Traversa încăperea şi se uita în jur de parca ar fi căutat pe cineva. În curând, ochii i s-au oprit asupra mea şi atunci mi-a făcut semn şi s-a apropiat.

- Nu ne-am mai văzut de ceva timp, mi-a spus repetând fara sa vrea cuvintele lui Damian.

Nu ma bucuram că-l întâlneam, odată fusesem prieteni, dar apoi ne îndepărtasem. Acum nu credeam ca venise sa afle noutăți despre mine, ci eram aproape sigur ca vroia să-mi vorbească despre Emanuel. Spionii lui îl anunțaseră ca urma sa se întâmple ceva cu unul dintre vizitatori.

- N-am mai avut bani, am repetat acelaşi răspuns pe care i-l dădusem lui Damian.

Alexandru s-a încruntat. Ceva din vocea mea aducea a zeflemea desi nu aceasta-mi fusese intenția. Nu avea nici un rost sa ma cert cu el. Daca ma dădea afara, trebuia sa caut un alt loc să-l duc pe Emanuel şi asa ceva era mai greu de găsit la repezeala. Nu vroiam sa încep o discuție în contradictoriu şi totuşi tocmai asta şi făceam de parca as fi vrut sa fiu aruncat înapoi în oraşul vechi. Alexandru era vestit pentru debarasatorii pe care-i angaja.

- Am auzit ca ai adus un novice aici, îmi spuse pe un ton care să-mi sugereze ca nimic nu se putea întâmpla în acel local fara ştirea şi binecuvântarea lui. Cei de teapa lui nu sunt admişi aici pentru ca sunt nişte prazi uşoare şi daca pățesc ceva afacerile nu mai merg atât de bine. Daca vrei sa scapi de el, mergi în alta parte.

Am clătinat din cap. Nu eram foarte sigur de ce ma aflam acolo, marea şi peştii îmi dădeau amețeli, şi de altfel cum să-i explic ceva ce nici eu nu înțelegeam? Banii nu mai păreau atât de importanți, iar Lumea îşi pierduse şi ea din strălucirea şi din atracția pe care-o avea pe când ma aflam în real.

- Ar trebui să-l iei de aici şi sa plecați, îmi mai spuse Alexandru şi vocea lui suna ca o amenințare.

- Bine, am spus fara sa încerc sa mai vorbesc cu el. Nu mai avea nici o importanta. Greşisem când îl adusesem pe Emanuel acolo.

M-am întors sa să-l caut, dar nu l-am văzut nicăieri. Am trecut prin grupurile de dansatori şi nu vedeam nimic altceva decât peştii foarte aproape de mine, înotând dincolo de geamuri. Simțeam un început de panica, dar nimic din toate acestea nu putea fi adevărat, nu aveam de ce sa ma simt asa chiar daca Emanuel ar fi dispărut cu adevărat. Alexandru se oprise lângă una din perdele. Se uita la mine şi râdea ascultând ce-i spunea un acolit mai mărunt. Poate îi povestea despre întâlnirea mea cu Draga şi despre cum acceptasem să-i iau banii lăsându-mă târât într-o răzbunare despre care nu ştiam nimic. Emanuel nu avea însă unde sa dispară.

M-am apropiat de pereții transparenți şi am privit afara, în spațiul acela de necrezut, atât de plin de lumina şi totuşi obscur şi nici nu m-am mirat când l-am descoperit pe Emanuel plutind între doua ape, respirând şi înotând liber chiar în preajma salii de dans. Ceilalți nu-l observaseră când se apropiase de geamuri şi când trecuse dincolo, altfel ar fi încercat să-l oprească. Orice ar fi spus Alexandru, de data aceasta nu mai era vina mea.

M-am dus şi eu lângă ferestre şi Emanuel m-a privit râzând în timp ce se bucura de toată libertatea noului mediu, se rotea, se răsucea, se dădea peste cap. Peştii s-au apropiat de el şi atunci a început o hârjoana vesela între speciile acelea ce părea acum paşnice şi oarecum îmblânzite. Emanuel nu avea conştiința pericolului şi de aceea accepta sa se prindă în jocul lor. Muzica s-a oprit în interiorul localului şi oamenii s-au strâns sa privească spectacolul. Alexandru a venit lângă mine şi atunci i-am spus:

- N-am nimic de-a face cu asta. A ieşit singur desi i-am zis sa rămână înăuntru.

- Asa sa fie, precum spui, mi-a replicat el pe un ton moale. E prea târziu sa ne mai gândim la asta.

Oamenii păreau ca se distrează şi de aceea nici Alexandru nu mai era la fel de vehement ca mai devreme. I-am făcut semn lui Emanuel sa se întoarcă, dar nici nu m-a băgat în seama. Daca nu se îndepărta de local, mai avea o şansă. Chiar daca oamenii nu interveneau în astfel de situații, prezenta lor îi împiedica pe pesti să-şi atace prada. As fi vrut sa ies, să-l ajut, dar ştiam ca nu eram destul de obişnuit cu Lumea ca sa le fac fata. În sala erau unii mai buni ca mine, dar care stăteau de-o parte. Ce spuneam însă nu avea nici un rost pentru ca eu îl adusesem acolo şi nici gând sa doresc să-l salvez de ceva ce plănuisem cu Draga de câteva săptămâni. Creaturile

acelea acvatice îmi alterau percepția despre Lume. Desi înotasem de multe ori în mare, ma ferisem întotdeauna de apropierea lor.

Apa era însă buna, anotimpul era potrivit, golful aparat de diguri şi parca as fi vrut sa ma întorc sa hoinăresc prin parcul scufundat de la Filaret, sa găsesc intrarea, sa pătrund în Mausoleu şi poate chiar sa ma aşez acolo ca într-un loc de odihna. Pădurile de alge nu se aflau departe şi nimic nu era mai plăcut decât sa ajung acolo după apusul soarelui, să-mi fac loc prin încâlcitura de ramuri şi apoi sa ma opresc într-una din poieni şi sa rămân acolo pentru totdeauna.

Dar nu eram eu cel care făcea aceasta călătorie pentru ca îl vedeam pe Emanuel cum o pornea pe drumul însoțit de felinare, lăsându-se atras de strălucirea difuza a luminii în apa, şi cum apoi se îndrepta spre Filaret, acolo unde as fi vrut sa merg şi eu, dar unde nu aveam sa mai ajung.

Acesta a fost ultimul moment de glorie în care Emanuel a înotat sub privirile mulțimii. În curând, din pereții de sticla s-au desprins alti pesti care, chemați de frații lor, se grăbiseră sa deschidă porțile pentru a li se alătura.

- Niciodată nu am văzut atât de multi, a şoptit cineva lângă mine.

M-am întors şi am văzut un tânăr cu fata mica şi impresionată. Era şi el un novice, dar poate ca nimerise acolo din întâmplare şi nimeni nu-l adusese ca sa împărtăşească soarta lui Emanuel.

- Sa nu ieşi afara decât după ce vei fi considerat un veteran al Lumii acesteia, i-am spus şi el m-a privit speriat ca şi când ar fi crezut ca vroiam să-l arunc în mare. S-a îndepărtat în graba fara sa mai privească înapoi.

Emanuel era acum departe pe drumul ce ducea spre Filaret, dar îl vedeam de parca ar fi fost foarte aproape; acum nu mai putea sa se întoarcă, peştii erau peste tot şi se jucau cu el, dar nimic nu părea periculos asa ca el nu-şi dădea seama ce avea sa se întâmple şi într-adevăr, nu se ferea de prima lovitura care îl prindea descoperit asa cum i se întâmplase şi în ring. Imaginea luptei se întindea acoperind toate ferestrele; de jur-împrejurul salii, peştii şi Emanuel se înfruntau şi nici nu-mi venea sa cred ca dura atât de mult pentru ca eu întotdeauna îmi imaginasem ca uitarea cobora peste oameni într-o clipa şi nu le lăsă timp sa se împotrivească.

Dar totul are un sfârşit, iar Emanuel căzu încet spre suprafața drumului. Era mort, dar lucrurile nu se terminau aici pentru ca marea se colora uşor în roşu în timp ce peştii se repezeau să-l sfâşie, sa se înfrupte din carnea lui, să-l desfacă bucata de bucata pentru a se împărtăşi din

puterile lui şi mai ales din acel ceva pe care-l numeam suflet. Nici unul din ei nu reuşise vreodată sa evadeze în real, dar asta nu-i împiedica sa încerce asa cum făceau acum cu Emanuel care-şi pierduse orice forma, era doar un pachet de carne, de muşchi şi de frânturi de oase acoperite de nişte zdrențe care nici ele nu erau iertate, ci sfâşiate şi îngurgitate împreuna cu toate celelalte.

Acesta era sfârşitul lui Emanuel. Amețeala îmi revenea, dar fara ca asta sa aibă vreo legătură cu spectacolul, ma simțeam slăbit şi nefolositor, îmi venea greu sa mai suport strălucirea felinarelor din apa, ochii ma usturau şi strigatele multinii ma deranjau - sunetele erau parca prea puternice, auzem scrâşnetul oaselor sub dintii prădătorilor, plescăitul cozilor şi al înotătoarelor ce se mişcau ritmic, apoi din depărtare, zgomotul valurile ce se spărgeau de stâncile de suprafață.

Nu aveam ce sa mai fac acolo, asa ca am pornit-o spre ieşire. Emanuel nu mai exista. Daca murea în Lume, corpul lui se stingea şi el. Urcasem deja treptele spre suprafață şi ma gândeam la Draga şi la ce avea să-mi spună fara să-mi mai amintesc ca ea plecase definitiv, când am văzut o sfera argintie plutind spre mine. Semăna cu mingile ce se desprindeau de pe suprafața Arcului de Triumf la fiecare apus de soare. Acum era noapte în Lume, iar eu vedeam ceea ce nu ar fi trebuit sa existe. Dar asa cum spusesem, asta nu mai avea importanta, iar eu m-am aplecat şi atins sfera. Argintul era rece şi astfel era şi trecerea mea, pe când stăteam întins în pat şi ma zbăteam între o lume şi alta.